

TIME TO GO HOME

DE KUS DES DOODS

OVER HET BOEK EN DE AUTEUR

OVER HET BOEK:

In het hart van Maryland staat het huis dat ooit een thuis was voor Merry, Zach en hun jongere broertje. Maar wanneer ze thuiskomen van school en een briefje van hun moeder vinden, ontvouwt zich een schokkende realiteit. Hun moeder is vertrokken, zonder enige uitleg, en de drie kinderen blijven achter, vastberaden om hun lot in eigen handen te nemen.

Met een geheim dat hen bindt, besluiten Merry en Zach om niemand te vertellen over de plotselinge verdwijning van hun moeder. Maar terwijl ze worstelen om het huishouden draaiende te houden, begint de buitenwereld vragen te stellen. De kleuterjuf van hun jongere broertje ruikt onraad en begint te graven naar antwoorden.

Terwijl Merry en Zach langzaam aanwijzingen ontrafelen over het mysterieuze leven van hun moeder, worden ze geconfronteerd met een schokkende waarheid. Ze zijn niet alleen hun ouders kwijt, maar ook hun identiteit hangt aan een zijden draadje. In een wanhopige zoektocht naar antwoorden trekken ze door het hele land, vastbesloten om de waarheid te achterhalen.

Maar hun reis brengt hen naar onverwachte plaatsen, tot in het hart van de Amerikaanse democratie, waar de machtsstrijd om het presidentschap woedt.

Terwijl ze geconfronteerd worden met de duistere kanten van politieke macht, moeten Merry en Zach ook hun eigen innerlijke demonen onder ogen zien.

"TIME TO GO HOME" is een aangrijpend verhaal over verlies, liefde en de zoektocht naar identiteit. Terwijl de kinderen worstelen met de vraag waar ze thuishoren, ontdekken ze dat ware familie niet altijd gebonden is aan bloedbanden, maar aan de kracht van liefde en doorzettingsvermogen.

OVER DE AUTEUR:

Jan Prins, geboren en getogen in de levendige straten van Amsterdam, vond zijn passie voor schrijven na een succesvolle carrière in de economie en de gezondheidszorg. Als zorgbestuurder ontdekte hij al vroeg de kracht van woorden in zijn werk, maar het was zijn liefde voor verhalen vertellen die hem uiteindelijk naar het schrijverspad leidde.

Gedreven door een diepe nieuwsgierigheid naar wat mensen beweegt in het leven, richt Jan zich in zijn werk op de menselijke ervaring. Van de hoogtepunten van vreugde tot de dieptepunten van verdriet, hij omarmt het volledige spectrum van emoties en weeft ze meesterlijk door zijn verhalen.

Of het nu gaat om vreugdevolle ontmoetingen of ontroerende afscheidnemingen, Jan's pen weet de complexiteit van menselijke relaties te vangen. Zijn verhalen spelen zich af tegen de achtergrond van een wereld die voortdurend in beweging is, waar traditionele waarden botsen met moderne realiteiten.

Met zijn eerste boek "Strepen", voortgekomen uit het winnen van een essaywedstrijd, bewees Jan zijn talent voor het vertellen van verhalen. Sindsdien heeft hij een rijke verzameling boeken en publicaties op zijn naam staan.

Als schrijver geeft Jan Prins stem aan de menselijke ervaring, zijn verhalen fungeren als spiegels waarin lezers hun eigen emoties en ervaringen kunnen reflecteren. Door zijn diepgaande inzichten en meeslepende vertelstijl heeft Jan een blijvende indruk achtergelaten en blijft hij een bron van inspiratie voor velen.

EERDER VERSCHENEN:

No Way Home

Rondo

Zie niet om

Duurt te Lang

East meets West

Going Home

Denkend aan Boekhouders

Pensionado

Wie was Arm en wie was Rijk?

Reizen om te Rijzen

Eva

De Denker Vertelt

Bestemming Bereikt

Vrij Worden

Gooi-land

De Leestafel

Strepen

Meer informatie is te vinden op: www.janprins.com

TIME TO GO HOME

DE KUS DES DOODS

DOOR
JAN PRINS

COLOFON

Dit boek is pure fictie, het valt onder het z.g.n. fiction genre. Hierbij worden fictieve gebeurtenissen vermengd en weergegeven tegen en in een historische achtergrond.

Voor zover de beschreven gebeurtenissen de werkelijkheid benaderen berust dit op louter toeval en heeft dit niet de pretentie of het doel die werkelijkheid te beschrijven en/of weer te geven.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande -overleden of nog in leven zijnde- personen berust op puur toeval.

Dit boek is een bundeling van de eerder verschenen boeken GOING HOME en NO WAY HOME.

Colofon:

Druk: april 2024

Uitgever: Jan Prins www.janprins.com

© 2024 Jan Prins (Standaard Copyright Licentie)

Omslagbeeld: Openbare bron

ISBN / EAN: 9789465014852

Hardcover

ISBN / EAN: 9789465014845

Paperback

ISBN / EAN: 9789465014869

E-book

NUR: 338

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Hierbij zijn uitgezonderd de gevallen van korte quotes ten behoeve van recensies en artikelen.

Alle gebeurtenissen en personen
zijn denkbeeldig.

INHOUD

OVER HET BOEK EN DE AUTEUR.....	3
COLOFON.....	10
INHOUD.....	12
LEEG HUIS.....	15
GEVOLGEN.....	23
ZOEKTOCHT.....	31
SCHOLING.....	37
ROUTINE.....	43
BANKROET.....	51
WERK.....	57
DREIGING.....	62
TWIJFELS.....	68
SPORT.....	73
MINT LEAF.....	78
WEGGELOPEN.....	84
DIGITAL FOOTPRINT.....	88
MAIL.....	96
VRIENDEN.....	99
OP STAP.....	105
GEHEIM.....	111
ONTDEKT?.....	118
OVER.....	124
BEURS.....	127
LIEFDESVERDRIET.....	133
OP REIS.....	136
ONTMOETING.....	145
CONFRONTATIE.....	154
DE BESTEMMING.....	162
GOING HOME.....	167
BACK TO TEXAS.....	172

EN NU?	182
DE OMSLAG	195
DE KEUZE.....	201
DE REIS NAAR UTAH	214
THUIS IN MARYLAND	235
DE REIS GAAT VERDER	247
HET GEHEIM VAN MIJN VADER	257
ACHTER DE HORIZON	272
HET CAPITOOL	282
DUISTER	294
DE ONTMOETING.....	304
DE CLASH	316
HET ZIEN	321
THE HILL WE CLIMB	328
Bijlage 1	334
Bijlage 2	336
Bijlage 3	338
Bijlage 4	340
VERANTWOORDING	348

LEEG HUIS

De stad Bowie in Maryland ligt in het noordoosten van de Verenigde Staten vlak bij de Canadese grens. Het lentezonnetje scheen weldadig over deze stad en de mooie streek waarin het lag.

De schoolbel van de Benjamin Tasker Middle School in Bowie ging en gaf het eind van de schooldag aan. De leraar gaf nog snel een laatste opdracht, maar de leerlingen hoorden het al niet meer: ze pakten snel hun rugzakken in en stoven naar de deur om naar huis te gaan.

Het groepje vriendinnen van Merry kletsten nog wat buiten na en gingen toen naar de snackbar om de hoek om daar wat te snaaien en Cola te drinken. De snackbarhouder zag hen liever gaan dan komen: gek werd hij van hun geklets, net een kippenhok, maar ja hij moest toch ook leven dus ontving hij hen vriendelijk en nam hun bestellingen op. Ze praatten honderduit over het examen dat ze net in mei hadden gehaald op hun Middle School, over de vakantie die ze zouden gaan vieren en of ze al een baantje hadden in september of gingen door studeren.

Maar aan alles kwam een eind, ze rekenden af en gingen elk hun eigen weg naar huis. Merry fietste samen met haar vriendin Anna richting Teal Lane 13 in Bowie, Maryland. "Nou tot morgen Merry, doe de groeten aan Zach!" riep Anna haar na. Teal Lane lag in een mooi bosgebied met mooie tuinen omringd door strak geschoren heggen in Bowie. Merry deed het tuinhek open en reed naar de schuur achter in de tuin om daar haar fiets in te zetten. Op haar gemak liep ze naar de achterdeur,

deed deze van het slot en liep naar binnen. “Ben thuis, mam!” riep ze.

“Waar ben je?” riep ze toen ze niets hoorde. Alleen stilte. Ach, ze is vast een boodschap aan het doen, dacht Merry bij zichzelf en haalde een flesje Spa uit de koelkast, plofte neer op de bank en zette de TV aan. Terwijl ze zat te kijken naar een soap trok opeens een briefje op de salontafel haar aandacht. Ze pakte het op om te lezen en het volgende moment was het of haar hart stil stond.

Lieve Merry, Zach en Ethan,

Als jullie dit lezen ben ik al ver weg om een nieuw leven ergens anders te beginnen. Er zijn voor mij belangrijke redenen om dat te doen en hier ben ik ondanks jullie liefde ongelukkig. Later zullen jullie dat begrijpen. Merry en Zach, jullie zijn groot genoeg om op jullie kleine broertje Ethan te kunnen passen, op dat moment heb ik gewacht, ja naar uit gezien! Jullie vader is jammer genoeg te vroeg overleden, anders had hij jullie kunnen opvangen, maar nu jullie zo oud zijn kunnen jullie het vast zelf. Ik houd zielsveel van jullie en zal jullie erg missen, maar ik heb geen keus: ik moet weg, het is hier te gevaarlijk. Jullie mogen er niet over praten dat ik weg ben, want ik moet eerst echt heel ver zijn om geen gevaar meer te lopen. Ik wens jullie alle goeds toe en veel kussen van jullie moeder voor altijd,

Carolyn

PS: geld ligt in het keukenkastje

Verstlagen liet Merry zich in de bank vallen, tranen welden op en met lege ogen staaarde ze naar het briefje dat haar moeder had achtergelaten. Opeens kwam ze overeind en stormde de trap op: misschien was moeder Carolyn wel gewoon boven aan het strijken of zo. Maar nergens was een teken van leven te bespeuren.

Merry rende de slaapkamer binnen: leeg! Ze rukte de kledingkast open en staaarde vertwijfeld in een lege ruimte:

alle kleding en schoenen waren weg! Niet te geloven! Systematisch zocht Merry de rest van het huis af: de badkamer, de andere slaapkamers, ja zelfs de zolder en de kelder, maar nee nergens een levende ziel te bekennen, laat staan een moeder.

Ze las het briefje nog eens door en steeds meer vragen kwamen in haar op: over wat voor gevaar had ze het? Waarom was ze ongelukkig? Waarom zo plotseling en waarom had ze nooit wat gezegd? Steeds meer vragen...

Merry greep de telefoon en belde de hartsvriendin van haar moeder, misschien was ze daar. Maar nee die had haar gisteren nog gesproken, maar vandaag niet. "Hoezo?" vroeg ze. "Nee zomaar, maar dan is ze zeker naar de winkels gegaan, ik geloof dat ik haar al hoor" gaf Merry als antwoord, opeens zich de waarschuwing van haar moeder bewust dat ze niemand iets mocht zeggen.

Ze legde de telefoon neer en barste in huilen uit: waar was ze in hemelsnaam naar toe? Hoe moest dat nu met hen? Waarom mag niemand wat weten? Wat zou Zach zeggen? En dan Ethan, dat kleine kind van net vijf jaar, die elke avond door zijn moeder naar bed gebracht werd en eerst een verhaaltje voorgelezen moest worden. Hoe moeten we dat uitleggen?

Huilend lag ze op de bank, denkend aan alle problemen die er nu opeens waren, zo opeens: net nog op school en nu letterlijk moederziel alleen! Wacht waar was dat mobiele nummer? Zal ma eens even opbellen, dit kan toch niet!

Ze draait kwaad en teleurgesteld het mobiele nummer van Carolyn, maar helaas ze krijgt geen gehoor. Ze probeert het nog een paar keer, maar het lukt niet, zelfs de voicemail doet het niet. Het lijkt wel of de telefoon gewoon dood is! Niet te geloven: moeder er vandoor en ze pakt niet eens haar telefoon op! Schandalig gewoon!! En dat noemt zich een moeder! Laat de boel gewoon de boel en

gaat ervantussen, haar drie kinderen alleen achter latend!

Steeds kwader belt ze haar oudere broer Zach op, hij is al zeventien jaar oud, die op honkbaltraining is. Maar -hoe is het mogelijk- die neemt ook niet op! Is zeker druk met zijn training. Het moet toch niet gekker worden! Altijd maar aan het honkballen, hij doet niet anders! En juist als je hem nodig hebt is hij er weer niet. Kwaad schopte ze tegen de bank aan en verwenste het honkbal naar de hel.

Ze grist nog een blik cola uit de koelkast en kijkt woedend de kamer rond. Wat een toestand, denkt ze en weet niet wat te doen. Opeens valt haar oog op de klok, die in de hoek van de kamer staat, en ziet dat het al vier uur is! Maar die tijd gaat de Bowie Preschool van Ethan uit! Snel trekt ze haar jack aan en rent naar de school toe die gelukkig niet zo heel ver bij hun huis vandaan is.

Hijgend komt ze aan en ziet haar broertje op het hek van de Bowie Preschool zitten met een kwaad kijkende juffrouw Megan naast hem. “Meisje weet je niet dat de school om vier uur uitgaat? Gelukkig zag ik Ethan nog staan, anders was hij misschien weggelopen of -nog erger- was hij met iemand meegegaan. Wie weet wat er dan gebeurd was. Dit mag niet meer gebeuren hoor!!”

“Excuses mevrouw, zal niet meer gebeuren” bracht Merry er met moeite uit. Nu kreeg zij nog de schuld ook! Maar ze kon maar beter snel naar huis gaan en verder er het zwijgen toe doen, want anders zou ze misschien nog argwaan krijgen, en dat mocht in geen geval!

“Kijk eens Merry wat een mooie tekening ik voor mama heb gemaakt” riep een enthousiaste Ethan. “Prachtig gewoon! Laten we maar vlug gaan”. Langzaam liepen ze naar huis en Ethan vertelde enthousiast over wat hij allemaal gedaan had, lekker buiten gespeeld en een mooie tekening gemaakt.

“Waarom kom jij me halen en niet mama?” vroeg hij opkijkend naar zijn zestienjarige zus. “Mama belde me dat ze wat langer moet werken en later thuiskomt. Ze vroeg

me jou op te halen” kwam er niet zo geloofwaardig uit. Maar kleine Ethan had met zijn vijf jaar niet in de gaten dat er iets niet klopte.

Thuisgekomen schonk ze hem limonade in en gaf hem een bakje chips, daar was hij gek op. “Wat is het stil, raar dat mama er nog niet is” bracht hij uit. Merry keek hem stil aan; wat moest ze zeggen? “Kom laten we maar een kasteel gaan bouwen van de Lego”. “Ja, leuk!”

En zo ging de tijd verder. Maar waar bleef Zach toch? En hoe moest het met het eten?

Eindelijk hoorde ze zijn fiets rammelen en werd die in de schuur gegooid. Jongens! Er werd een tas in de gang gesmeten en haar grote broer Zach viel met zijn één meter negentig binnen. “Wat eten we vandaag?” vroeg hij en keek verwachtingsvol de keuken in. Maar die was leeg...”Waar is ma?” vroeg hij en keek verbaasd naar een met Lego spelende zus. “Ethan” vroeg Merry “wil je boven nog wat meer Lego gaan halen? Dan kunnen we het kasteel nog groter maken”. Ethan stommelde gehoorzaam naar boven.

“Zach, kom alsjeblieft bij me zitten en lees dit eens” verzocht Merry en verbaasd voldeed hij aan haar verzoek en ging naast haar op de bank zitten. Hij pakte het briefje van Carolyn aan, las het met steeds verbaasder blik door en keek zijn zus niet begrijpend aan. “Is dit een grap op zo?” “Was het maar waar, nee het is echt zo. Ma is weg, ze heeft al haar kleding en schoenen meegenomen. Ze neemt de telefoon ook niet op” bracht Merry er huilend uit.

“Ja, dat zal mooi worden...” Hij greep zijn mobieltje en drukte haar nummer in, maar geen gehoor, de lijn was dood. Met een verbaasde, maar ook woedende blik keek hij naar het telefoonscherm en toen de waarheid eindelijk tot hem doordrong, smet hij het toestel woedend door de kamer. “Wat bezielt ze! Heeft ze een minnaar of zo? Dit is toch niet normaal? Wat moeten we nu doen?”

Ethan stapte de kamer binnen, een emmer met Lego blokjes meeslepend. “Waarom ben je boos? Ben ik stout geweest?” Zach pakte zijn broertje vast en probeerde hem gerust te stellen: “Kom maar dan help ik met je Lego.” zei hij “En Merry, we praten er later wel verder over”.

Ethan keek zijn broer vreemd aan “Anders help je me nooit. Waarom nu wel? Wat is er gebeurd?” En of hij het voelde werd hij heel vervelend en hangerig en bleef maar om zijn moeder vragen. “Mama moet nog werken en ze vroeg of wij dan maar een pizza zouden willen eten, lus je dat wel?” “Ja lekker” en Ethan knapte bij dat idee wat op. Maar hij bleef toch steeds naar het betraande gezicht van Merry kijken en waarom was Zach toch zo boos?

De Pizzakoerier stond om half zeven voor de deur en Merry betaalde met het geld dat haar moeder in het keukenkastje had gelegd. De tafel had ze al gedekt en daar zaten ze dan, zonder moeder. “Is het lekker Ethan?” kwam er wat geforceerd uit. Ethan stak opnieuw een stuk pizza in zijn mond als antwoord. Ze spoelden alles weg met de laatste blikjes Cola die in de koelkast stonden.

Sesamstraat werd op de TV aangezet en Ethan ging helemaal op in wat er gebeurde met Bert en Ernie, zijn favorieten. Zach en Merry keken elkaar ongemakkelijk aan en keken naar de klok of het al bedtijd was voor Ethan. Maar het leek wel of die klok vanavond steeds langzamer liep, maar eindelijk was het toch acht uur.

Merry ging met Ethan naar boven, kleepte hem uit, poetste zijn tanden, liet hem plassen en legde hem in bed. Maar hij gaf het niet zo gauw op. “Mama leest altijd nog voor” hield hij Merry voor en die ontkwam er niet aan het beroemde verhaal van Disney over de drie biggetjes voor te lezen. Eindelijk vielen zijn ogen toe en kon ze stilletjes naar beneden sluipen waar Zach met smart op haar wachtte om de situatie te bespreken.

Bij gebrek aan beter dronken ze Spa en namen er wat

chips bij. Ze keken elkaar verdrietig aan en stelden tegelijkertijd zich de angstaanjagende vraag “Wat moeten we nu?”.

“Zullen we de ouders van pa, onze opa en oma inlichten? Die van ma zijn lang geleden al overleden. Misschien kunnen die van pa voor ons zorgen” zei Emmy. “Hou op joh” zei Zach “ik moet er niet aan denken. Weet je nog die herrie die er was bij het overlijden van pa? Van dat soort mensen mag je niets verwachten. Ze zijn oud en niet meer van deze tijd. Dat wordt alleen maar ruzie”. “Was het zo erg?” “Jij was nog te jong om het goed te beseffen, maar het was vreselijk” zei Zach huiverend.

“Maar los daarvan, ze zouden ons rustig in een weeshuis stoppen. En het is maar de vraag of we dan bij elkaar kunnen blijven” voegde hij eraan toe. “Een weeshuis, meen je dat nou?” “Ja, of ik dat meen. We zijn minderjarig en dat doen ze dan”. Merry sloeg huiverend haar armen om zich heen en keek haar broer angstig aan en begon zacht te huilen, “Maar wat dan?” mompelde ze.

“Er is maar één oplossing: we moeten geheimhouden dat ma weg is en voor onszelf zorgen, hoe moeilijk het ook is”. “Mee eens”, zei Merry “gelukkig heeft ma wat geld in het keukenkastje achter gelaten, daar kunnen we de eerste dagen mee rond komen. Maar dan moeten we toch een oplossing zien te vinden om aan geld te komen om van te leven”. “Daar zeg je wat! Het is toch werkelijk ongelofelijk dat ze ons in deze situatie achter heeft gelaten! Pa is er al niet meer en dan trekt zij ook nog aan haar stutten!!” woest schopte Zach een stoel door de kamer “Schofterig gewoon!!”

Merry keek hem aan “En wat zeggen we tegen Ethan? Dat ma op een lange zakenreis is?”. “Mee eens, het kan niet anders”, antwoordde Zach en liep huilend naar zijn zuster toe en begroef zijn gezicht in haar lange blonde haren. Schokkend van verdriet en woede huilde hij bittere tranen, de grote stoere sportman brak. Merry sloeg haar

armen om hem heen en zo zaten de twee lange tijd op de bank, huilend van verdriet en overmand door een machteloos gevoel.

Hoe zou hun toekomst worden??

Vele woorden werden nog gesproken en het was al tegen drieën dat ze samen op de bank in slaap vielen. Ze wilden niet naar boven, niet naar hun eigen kamers. Boven was leegte, geen pa en nu ook geen ma meer. Daar hadden ze niets meer te zoeken, de gedachte om daarnaartoe te gaan verlamde hun. Ze bleven bij elkaar en in hun slaap -voor wat het waard was- spookten talloze gedachten door hun hoofden.

GEVOLGEN

Het ochtendlicht scheen hem in de ogen en langzaam werd Zach wakker uit een vreselijke slaap, hij voelde zich moe en vies. Hij keek neer op zijn zus Merry die dicht tegen hem aan lag, alsof ze bescherming zocht bij haar grote broer. Lang keek hij naar haar en tenslotte maakte hij zich voorzichtig los uit haar omhelzing en keek op haar neer: wat moest er van haar worden? Stilletjes sloop hij de trap op en liep naar de badkamer. Hij nam een steenkoude douche om weer wat bij zijn positieven te komen. Poetste zijn tanden en schoor zijn nog vlassige baard af. Trok schone kleren aan en liep zachtjes naar beneden. De geur van gebakken eieren kwam hem tegemoet en hij trof zijn zus in de keuken aan die hem verwelkomde met een warme glimlach en ze kuste hem goedemorgen.” Ze moest daarbij wel op haar tenen gaan staan om bij hem te kunnen komen!

“Je bent vroeg op. Ik dacht zal je maar verrassen met gebakken ei met bacon. Dat was ook het enige wat nog in de koelkast was!” Zach keek haar aan en zijn gezicht sprak boekdelen. “Waarom zou ze dit gedaan hebben” zo vroeg hij zich af “zou ze het te zwaar hebben gevonden om ons alleen op te voeden? Pa is nu al jaren dood en ze stond er wel alleen voor en wij maken het haar niet altijd even makkelijk. Of zou ze een geheime minnaar hebben, die ze voor ons niet wil weten? Of zou ze wat op haar kerfstok hebben, zou ze een misdaad hebben begaan? Geld gestolen van haar baas ofzo?”

Merry keek hem vreemd aan “Je denk wel heel erge dingen, maar ja je hebt gelijk het kan van alles zijn. Het rare is ook dat ze nooit ergens over sprak. Ik heb in ieder

geval nooit iets gemerkt”.

Zo spraken ze verder terwijl ze hun erg vroege ontbijt met gebakken eieren en koffie nuttigden. Maar van welke invalshoek ze het ook bekeken, hun moeder kwam er niet mee terug.

Merry vond het vooral egoïstisch dat ze zo voor zichzelf had gekozen en hun zo achtergelaten had, terwijl Zach het nog steeds niet kon geloven. “Ze komt vast weer terug, ze kan niet zonder ons” sprak hij, maar echt overtuigend kwam het er niet uit. “Ze was er altijd voor ons en ondanks dat pa vier jaar geleden overleed probeerde ze toch er voor ons te zijn. Zelfs voor mij die moeilijke puber jongen”.

Opnieuw probeerde hij haar via zijn mobiel te bereiken, maar tevergeefs. Ook bleek haar Facebook-account gewist te zijn, Twitter lag er ook uit. “Het is toch gewoon te bizar voor woorden” mompelde hij met een vertwijfelde blik in zijn ogen. “Moeder opeens verdwenen als sneeuw voor de zon, gekker kun je het niet bedenken!”

Zijn zus zat er hoofdschuddend bij en schonk tenslotte nog maar eens koffie -hele sterke- in, met de hoop dat ze op een goed idee zouden komen. Want hoe je het ook bekeek: ze stonden er alleen voor. Hun broertje moest zo naar school, net als Zach die net wel het examenjaar van de Bowie High School had afgerond maar nog wat afsluitende lessen moest volgen en wilde verder studeren, terwijl Merry nog geen idee had wat ze na de Middle School zou gaan doen.

En dan ook nog geen geld. En waar moest dat vandaan komen?? En hoe moest de huur en het gas etc. betaald worden?? Hun hoofden duizelen, maar de antwoorden bleven uit.

Eerst Ethan maar uit bed halen en mezelf douchen en aankleden, dacht Merry...

Zach had nog honger en bij gebrek aan beter at hij nog

wat toast dat hij wegspoelde met wat melk, het laatste uit de fles. Er klonk geluid op de trap, dat was Merry die Ethan naar beneden droeg. Ze had hem schone kleren aangetrokken na hem te hebben gedoucht en zijn tanden te hebben gepoetst. “Goedemorgen Zach” zei de kleine jongen zacht en ging naast hem aan de tafel zitten. Zijn zus zette hem een bord Cornflakes voor met broodjes pindakaas. Het jongetje keek hen om beurten aan en toen kwam de al verwachte vraag “Is mama er nog niet?”

Ze deden hun best om hem uit te leggen dat ze gisteravond nog had gebeld en dat hij de groeten moest hebben. Maar haar zakenreis zou langer gaan duren dan ze had gedacht. Ze wist niet wanneer ze naar huis kwam. Ethan snapte het niet en begon zacht te snotteren, “Hoe moet ik dan naar school?” kwam er angstig uit.

“Nou heel eenvoudig” zei Zach, terwijl zijn zus hem vreemd aankeek: “Ik zal je `s morgens brengen en Merry haalt je om vier uur op, is dat oké?” Het jochie knikte, er zat ook niets anders voor hem op, er was geen andere keus.

“Maar ik moet wel brood mee naar school!” “Zorg ik voor, met een appel en een pakje melk, lust je dat?” Er werd aarzelend geknikt en Merry ging haar “moederlijke” taak vervullen, terwijl Zach hem zijn schoentjes aan deed en zijn jasje opzocht. Hij veegde de tranen van zijn snoetje en bracht zijn haren in model. Langzaam werd Ethan wat rustiger en toen het kwart over acht was liep hij aan de hand van Zach naar buiten op weg naar de Bowie Preschool.

De afstand naar de school was voor de sportman die Zach was een peulenschilletje en met drie minuten zou hij er zijn, maar hij had niet gerekend op de snelheid van een kind van vijf jaar, dat bovendien allerlei interessante dingen onderweg zag.

Eindelijk waren ze zo kwart voor negen uur bij de school, maar die was natuurlijk al begonnen en de deuren

zaten op slot. Er zat niets anders op dan aan te bellen. Een woedende juffrouw Megan deed open “Ben je er eindelijk? Wie ben jij eigenlijk dat je Ethan brengt?”. Zach wist niet wat hem overkwam, hij keek haar bedremmeld aan en bedacht een leugentje om bestwil “Excuses, mevrouw mijn naam is Zach. Onze moeder is op zakenreis en ik heb me verslapen. Daarom breng ik mijn broertje nu naar school”.

“Het moet niet gekker worden” mompelde ze sarcastisch “Ga maar naar de klas Ethan. En wie haalt hem dan straks op?” “Mijn zus Merry, die kent u toch wel? Die komt hem ophalen.” “Als ze maar op tijd is” werd hem dreigend toegevoegd en de deur werd met een klap dichtgeslagen.

Hij liep het hek van de Bowie Preschool door en keek nog een keer beduusd om: wat een kenau van een mens was dat, begrijp niet dat die leraar is, een vreselijk mens! Omdat hij de eerste twee lessen vrij was had hij tijd over voordat hij naar het Bowie High School ging. Onderweg daar naartoe kwam hij langs een leuk terras waar hij ging zitten en cappuccino bestelde. Het uitzicht op het lokale Archer Park was mooi en langzaam trok de spanning uit zijn lijf weg.

Onwillekeurig gingen zijn gedachten naar de ontstane situatie uit, wat moest hij doen? Hij was de oudste van de kinderen en traditioneel lag er op zijn schouders toch wel een verantwoordelijkheid, ook als man, hoewel dat toch wel erg achterhaald was. Maar toch!

Wat zou ma toch hebben bezielde om deze stap te zetten en hen in deze situatie achter te laten. Ze was altijd erg goed voor hen geweest en hij had zelf ook erg goede herinneringen aan haar. Ze had hem met alles geholpen, van kleins af aan. Pa was veel weg voor zijn werk als bankier, dus nam zij veel over wat hij anders zou doen. Ze hielp op school, bracht hem naar honkbaltraining en reed op zaterdag vaak het hele team in haar auto naar een

uitwedstrijd, soms meer dan een uur rijden. De auto zag er dan niet uit, maar daar zei ze niets van, integendeel ze genoot van hun plezier en nam dat dan voor lief.

Zach dacht aan alle rottigheid die hij met zijn vrienden had uitgehaald, en hoe zijn moeder altijd weer de gevolgen opving, want zei ze dan: jongens blijven jongens! Hoe vaak ze niet op school de zaak weer recht breidde is niet te tellen. Met veel geduld en tact had ze hem op de Bowie High School weten te krijgen en het ging erg goed, hij was zelfs geslaagd, dankzij zijn moeder Carolyn!

Maar terwijl hij van zijn cappuccino dronk kwamen er toch ook wat voorvallen in zijn herinneringen naar boven die misschien naar een antwoord zouden leiden van haar vlucht. Er kwamen soms brieven waar ze nooit over sprak, maar die ze na lezing altijd weggooide en dan die onverwachte geheimzinnige telefoontjes die ze buiten hun gehoor beantwoordde! Soms was ze zonder reden gewoon niet thuis, kwam soms laat terug. En nooit een woord van uitleg.

Regelmatig zat ze in gedachten en staarde dan in het niets met een lege blik. Wat was er? Waar dacht ze aan? Er was ook een zekere onrust in haar, alsof ze iets verwachtte wat niet goed was. Wat speelde zich toch in haar hoofd af, waar dacht ze aan?

Nee, hoe meer Zach in zijn geheugen terugging: er was beslist iets met haar aan de hand. Maar ja zij, de kinderen, waren jong en met andere zaken bezig en letten er niet op. Maar nu, nu Zach terugdacht, ja er was iets vreemds! Maar wat? En waarom ging ze daarvoor weg?

Maar het werd nu toch echt tijd om de school op te zoeken, anders kwam hij daar ook nog te laat! Hij rekende snel af en liep die mooie bosrijke wijk in Bowie door die naar zijn school leidde. Zijn vrienden stonden er al en in no-time ging het over honkbal, auto's en vooral meisjes! Dat bracht hem weer met de beide benen op de grond. Om elf uur liepen ze de school binnen en zochten hun klas op.

Maatschappijleer stond er op het programma.

Leraar Gerrard begon en zei: “Vandaag wil ik het met jullie over iets aparts hebben. Stel, ik zeg met nadruk stel, dat jullie alleen in het leven zouden staan, hoe zou je je dan kunnen redden in deze maatschappij?”

Het was alsof Zach een stomp in zijn maag kreeg, hij voelde zich wit wegtrekken en zag de wereld om zich heen draaien. Niet veel later stortte hij bewusteloos op de grond, zijn lessenaar meeslepend.

Langzaam kwam hij weer bij en zag de conciërge over hem gebogen en die hem bezorgd aankeek. “Wat voel je? Heb je ergens pijn?” Zach schudde met moeite zijn hoofd, “Nee ik voel niks, ik ben alleen maar duizelig en misselijk. Misschien iets verkeerd gegeten”. De conciërge nam hem mee naar zijn kantoor en liet hem daar op een rustbank bij komen.

Na een uurtje zei Zach dat het volgens hem wel weer ging en dat hij liever naar huis ging om verder bij te komen. “Prima joh, ik breng je wel even met mijn auto”. En zo gebeurde het.

De conciërge liep met hem mee het pad naar het huis op en wachtte tot hij binnen was. “Is je moeder thuis?” vroeg hij bezorgd? “Jammer genoeg niet, ze is op zakenreis”. De conciërge drukte hem op het hart dat als het niet snel over was hij naar de huisarts moest gaan. “Maar je kunt mij ook altijd bellen als het nodig is” voegde hij er vriendelijk aan toe en liet hem alleen.

Zach liep langzaam het lege en stille huis in en liet zich in een stoel vallen. Nog steeds kon hij het niet bevatten dat de leraar juist nu dit onderwerp wilde bespreken, juist over een situatie waarin hij met zijn zus en broertje terecht waren gekomen. Het kon gewoon geen toeval zijn!

Hij keek om zich heen en het viel hem op dat het er wel erg rommelig uit zag. Daar moest wat aan gebeuren en hij begon de kamer op te ruimen, het speelgoed weg te

leggen, de keuken aan kant te maken, de vaat in de afwasmachine te doen en de kamer te zuigen. Na een uurtje keek hij tevreden rond en voelde zich een stuk beter, het werken had zijn hoofd leeg gemaakt.

Nu boven nog: met lood in de schoenen ging hij naar boven en maakte de bedden op, maar liet de slaapkamer van ma ongemoeid, dat kon hij niet opbrengen, O nee, daar lag ook nog allemaal wasgoed! Maar hoe werkt in vredesnaam een wasmachine? Vertwijfeld zocht hij naar de gebruiksaanwijzing die hij gelukkig snel vond. Na enige studie vulde hij de wasmachine en zette hem aan. Hij zou vast wel wat verkeerd doen, maar het voornaamste was toch dat het schoon werd, toch?

Tevreden keek hij rond, dat had hij toch maar mooi gefikst! Ojee, Wat moeten we vanavond eigenlijk eten, sterker nog is er wel wat? Er was niets meer in huis! Opeens herinnerde hij zich dat zijn zus geld uit het keukenkastje had gehaald. Snel keek hij of er nog wat van over was. Gelukkig genoeg om het even uit te houden.

Met een paar tassen gewapend liep Zach naar de dichtstbijzijnde Bowie Marketplace en sloeg het hoogstnoodzakelijke in. Wat vlees zoals hamburgers, slavinken en schnitzels en wat soorten groente, brood en beleg etc. etc. Bij de kassa viel het af te rekenen bedrag erg tegen, maar gelukkig had hij genoeg geld bij zich.

Eenmaal thuisgekomen zette hij alles in de keuken. Merry moest het maar opruimen, hij had nu genoeg gedaan.

Het was even na vieren dat zijn zus en zijn broertje thuiskwamen. Merry keek verbaasd dat hij thuis was en schrok toen ze hoorde wat er gebeurd was. “Gaat het nu weer een beetje?” vroeg ze bezorgd en pakte hem vast. “Ja, een beetje. Heb voor de afleiding het huis maar opgeruimd en boodschappen gedaan voor vanavond”.

Merry keek hem vreemd aan: “jij??”. “Ja, en ook de was!” “O hemel”, stootte ze uit “Je hebt toch wel de bonte

was en de witte was apart gedaan?” “Bont, wit, wat is dat?” Ze rende naar boven en kwam even later schaterend de trap af. “Kijk nou eens wat er van mijn bloesje geworden is. Het is een poppenjurkje geworden. En voortaan draag je roze boxershorts want de was is helemaal doorgelopen!”

De telefoon ging over en Zach nam hem aan, het was zijn leraar Gerrard die bezorgd informeerde hoe het met hem ging. “Eén dezer dagen moeten we eens praten over wat er gebeurd is, want ik denk dat er meer aan de hand is!”

ZOEKTOCHT

Nadat ze samen thee hadden gedronken ging Merry, om zijn aandacht wat af te leiden, opnieuw met Ethan spelen. Dit keer was Playmobil aan de beurt om te verkennen. Opeens ging haar mobieltje, vriendin Anna melde zich. Ze kletsten wat heen en weer tot Anna vroeg of ze aanstaande zaterdag meeding naar de disco.

Natuurlijk wilde ze er ook graag heen, maar het was totaal onmogelijk in deze situatie. “Nee, heel jammer. Maar mijn moeder is op zakenreis en dan moet ik op mijn broertje passen” kwam er wat aarzelend uit. “Hè, wat jammer nou, kan Zach dat niet doen?” “Nee, ook dat kan niet, die heeft al een afspraak met een vriend.”. Teleurgesteld werd de verbinding verbroken en Merry voelde zich misselijk worden. Liegen tegen haar beste vriendin, dat zou ze nooit doen en nu, nu kon ze niet anders, vreselijk.

Ondertussen had Ethan er een zootje van gemaakt en Merry snelde er heen om erger te voorkomen. Hij begon te zeuren om een glas melk, maar die bleek op en daar had Zach ook niet aan gedacht, dus deze ging nog snel even naar Bowie Marketplace terug om dat te halen.

Het was ook onderhand tijd om eten te maken, dus ging ze naar de keuken en keek naar de zakken met boodschappen die daar door Zach waren neergezet. Wat zou die onhandige broer van me hebben gehaald, dacht ze en begon alles uit te pakken. “Valt me nog mee” mompelde ze en ze begon aardappels en worteltjes te schillen en hamburgers te bakken. Het ging niet al te vlot, want ze had maar een enkele keer haar moeder geholpen. Maar ja, ze had geen andere keus dan het te proberen. Zo werd ze

van een schoolmeisje opeens in de rol van “moeder” geworpen!

Geweldig dat Zach dit allemaal had gehaald en het huis ook nog had opgeruimd, dat had ze nooit van hem verwacht. Ze konden nu een paar dagen vooruit. Maar dan? Opeens besprong haar een vreselijke gedachte. Straks is het geld op en hoe moet het dan verder... En was de hypotheek en het gas en noem maar op wel betaald? En hoe moeten ze dat straks doen. Als Zach straks terug was van Bowie Marketplace moesten ze daar toch dringend over praten, want als ze dat niet in orde hadden werden ze misschien wel het huis uitgezet, of het gas afgesloten! Dan kwam de Jeugdzorg zeker in actie om hen in een pleeggezin of een weeshuis te plaatsen.

Maar misschien had Zach wel een goed idee, hoewel hij toch behoorlijk aangeslagen leek na het voorval op school. Dat hij, de stoere grote sportman die alles kon, opeens bewusteloos op de grond was neergestort, moet een grote schok voor hem zijn geweest. Het zal zijn zelfvertrouwen en ego niet goed hebben gedaan, zo dacht Merry.

Daar is Zach met de melk, geen minuut te vroeg want Ethan wordt nu echt klierig omdat hij geen melk krijgt! Snel wordt het voor hem ingeschonken en al snel keert de rust weer. “Zeg Zach,” begon Merry, “Ik kreeg net angstbeelden van wat er met ons zou kunnen gebeuren als we geen geld meer hebben. Hoe moet het dan verder? Misschien worden we wel uit huis gezet en komen we toch nog in een weeshuis terecht. Heb jij nog een idee wat we zouden kunnen doen?”

“Ja, dat is wel een punt” zei hij bedachtzaam “Ik heb nog wel wat geld op de bank staan dat ik gespaard heb van mijn krantenwijk en waarvoor ik een brommer wilde kopen. Maar dat kan ik wel uitstellen en dan kunnen we dat geld gebruiken voor het huishouden. Dan kunnen we

het wel een tijdje uitzingen. Maar ja voor de hypotheek enz., daar moeten we nog wat op bedenken”. “En als ik nou na mijn school eens een baantje ging zoeken?” zei ze aarzelend.

“Een heel goed idee, maar dan kun je niet door studeren”. “Maar ik heb me nog nergens voor opgegeven, dus dat zouden we wel kunnen doen als er geen andere oplossing is” besloot Merry.

“Zeg Zach, zouden we het huis niet eens gaan doorzoeken of er soms nog ergens geld ligt? Misschien vinden we dan ook nog wel aanwijzingen waar Carolyn kan zijn...”. Zach was hier direct voor te porren en ze besloten er een spelletje van te maken zodat Ethan mee kon doen en niets door zou hebben. Hij rende naar de zolder om daar een zak chips te verstoppen zodat Ethan wat zou kunnen vinden.

“Zin in een spelletje Ethan? Laten we snoep gaan zoeken in het huis. Wie het als eerste het vindt mag het houden”. Nou dat was niet aan dovemans oren gezegd en al snel zag je het drietal systematisch het huis doorzoeken.

Ze begonnen natuurlijk in de kamer, zochten in laden en kasten, keken onder de kussens van de stoelen en de bank en ga zo maar door. Als eerste vonden ze een adresboekje onder in een laasje bij de telefoon. Verder zoeken bracht een tablet en wat losse papieren in een vreemde taal. De keuken werd doorgespit, maar afgezien van het geld in het keukenkastje was er niets. De gangkast bracht opnieuw een notitieboekje aan het licht en een prepaid telefoon. In de gang vonden ze kleding aan de kapstok die beslist van een ander was.

Ze keken elkaar bedenkelijk aan. “Laten we boven de slaapkamer van Carolyn onderzoeken, hier Ethan hier heb je een reep omdat je al zo goed gezocht hebt” zei Merry als aanmoediging. Met een rot gevoel gingen ze de slaapkamer van hun moeder binnen en begonnen onder

het matras te kijken en in het bed, maar afgezien van een Playboy lag er niets. Alle laden en kastjes werden onderzocht en tenslotte keken ze in de ingebouwde kledingkast.

Zach deed de zaklantaarn op zijn mobieltje aan en stapte de kast in. Intensief onderzocht hij alles en klopte zelf op de muren. Opeens klonk er een hol geluid en Zack keek nog intensiever naar de wand. Hij trok aan een spijker en een deurtje ging open die een verborgen ruimte afsloot. “Merry kom gauw” riep hij en samen keken ze wat daar zou liggen.

Verbijsterd haalden ze vijf verschillende paspoorten uit verschillende landen uit de ruimte, daarna een soort dagboek in een heel vreemde taal en allerlei papieren met vreemde cijferreeksen erop en veel papieren van The Mint Leaf. In een hoekje lag een chequeboek met Travellercheques. Tenslotte vonden ze een paar sleutels.

“Zach, dit voelt helemaal fout! Wat zou dit betekenen?” Maar Zach stond alleen maar te denken en zei niets tot hij zei: “Laten we eerst het huis maar verder onderzoeken”. Hun eigen slaapkamers lieten ze maar voor wat het was en gingen naar de badkamer. Hun zoektocht leverde in het medicijnkastje een doosje met merkwaardige tabletten op die wel op drugs leken.

“Gevonden” klonk de stem van Ethan vanaf de zolder “Lekkere chips, ik heb gewonnen!!” Ze gingen naar hem toe en terwijl hij lekker zat te smikkelen onderzochten ze de zolder. Er werd gekeken of er wat in de koffers zat, in de kasten, achter de achterwand, ja zelfs onder een losliggende plank. Maar zij vonden daar niets.

Er restte alleen nog de kelder, dus stommelden ze de trap af. Ethan ging kindertelevisie kijken en zij gingen de keldertrap af. Hun zoektocht leverde eerst alleen maar spinnenwebben op in hun haren tot Merry`s oog viel op de verwarmingsketel. “Kijk eens” zie ze “onder die ketel zit een ruimte”. Zach liet zich plat op de grond vallen en

voelde of er wat lag. Tot hun stomme verbazing haalde hij er een oude laptop uit en een boekje.

“Niet te geloven” zei Merry “We hebben genoeg gevonden om ons voorlopig mee bezig te houden. Misschien vinden we een aanwijzing. Kom we gaan naar Ethan, die moet nodig naar bed. En dan kunnen we dit eens aan een onderzoek onderwerpen”.

Die nacht kon Zach maar niet in slaap komen, rusteloos draaide hij rond, maar zijn gedachten waren bij al die geheimzinnige zaken die ze hadden gevonden. Ze hadden alles bekeken, maar hoe meer ze keken, hoe minder ze het snapten. In alle paspoorten zat de foto van hun moeder, maar de paspoorten waren allemaal op een andere naam en uit een ander land, hadden een andere geboortedatum en een ander adres. De getallenreeksen waren totaal onbegrijpelijk en het dagboek onleesbaar. Het enige wat ze wel begrepen waren de cheques. Merry had hem bezworen dat ze de handtekening van hun moeder wel na kon maken. Moet je toch nagaan, dacht hij.

Opeens zat hij rechtop, hij hoorde wat beneden. Dat klonk niet goed. Vast een inbreker! Hij stapte zachtjes uit bed, pakte een honkbalknuppel op die in de hoek stond, en sloop zachtjes de trap af. Ze schrokken van elkaar: Merry van een Zach die een honkbalknuppel dreigend in de lucht hield en Zach van een in nachthemd geklede Merry die achter het bureautje aan de computer zat.

”Wat ben je aan het doen?” bracht Zach hevig geschrokken uit. “Ik schrijf een mail aan moeder om haar te vertellen hoe schofferig het is wat ze ons heeft aangedaan. Om ons zo achter te laten en dan ook nog blijkbaar een verborgen leven dat ze leidde. Het is toch niet te geloven: vijf paspoorten! Is ze een spion ofzo? Nou ik zal haar wel eens schrijven wat ik ervan vind!!”

Zach liet de honkbalknuppel op de grond vallen, liep naar haar toe en keek over haar schouder mee wat ze